

Hvad er det dog for noget? Jeg vil da altså håbe, at diskussionsniveauet er højere på de universiteter, som vi lovgiver for. (*Munterhed*).

(Kort bemærkning).

Lene Jensen (S):

Ja, vores gode møner skal de ikke tage fra os.

Må jeg lige starte med forskningsfriheden. Jeg tror ikke, det er kutyme, at forligspartier står og småskændes fra talerstolen, men på den anden side er det jo en helt ny situation, vi er i.

Altså forskningsfriheden er jo tydeligvis til diskussion her, og opfattelsen af forskningsfriheden er til diskussion. Det, vi forsøger at bliver enige om, er sådan set, at vi skal ende med en lov, hvorefter det ikke er muligt i virkelighedens verden at antaste forskningsfriheden.

Min overbevisning er indtil videre, at det gør vi med dette lovforslag, men som sagt: Er der nogen, der tekstnært kan påvise, at sådan forholder det sig ikke, så blaftrer mine ører med det formål at folde sig mest muligt ud for så at finde ud af, hvad vi kan gøre ved det.

Til fru Pernille Rosenkrantz-Theil om det der med demokratiet: Jeg synes bare, det er en meget absolut demokratiopfattelse, der bliver lagt for dagen. Jeg vedgår gerne, at den form for demokrati, der handler om direkte magtbeføjelse, hvor man rækker hånden op og får noget ud af det eller ikke får noget ud af det, bliver mindre. Til gengæld tror jeg på, at den form for indflydelse, som kanaliseres gennem, at man deltager dér, hvor beslutningerne bliver truffet, og kaster om sig med rasende gode argumenter, bliver større.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg kan forstå, at man i Socialdemokratiet ikke mener sit principprogram mere alvorligt, end at man kan gøre det stik modsatte og altså med fru Lene Jensens egne ord afskaffe demokratiet på den her arbejdsplads. Det er åbenbart ikke alle mulige andre arbejdspladser end lige netop universitetet, det her gælder for.

Kl. 11.25

Så vil jeg godt have fru Lene Jensen til at bekræfte, at uanset om vi kan diskutere, hvor meget det kommer til at betyde, at man nu har et eksternt flertal i det øverste organ på universiteterne, som kan gøre sine interesser gældende i forhold til forskningen, indskrænker man forskningsfriheden med selve formuleringen af forskningsfriheden, fordi man fremover kun i sin fri-

tid kan forske inden for de områder, som ligger i det strategiske forskningsprogram fra universitetet, som er godkendt af den til enhver tid siddende videnskabsminister. Det er en ganske voldsom indskrænkning af forskningsfriheden.

Så vil jeg til sidst spørge: Hvis man lægger så stor vægt på uafhængighed for universiteterne, på frihed til selv at vælge sin egen ledelsesmodel på universiteterne, hvis man lægger stor vægt på forskningsfriheden, hvis man endda går så langt som til det, man skriver i sit eget partiprogram med, at medarbejdere og studerende skal have medindflydelse og demokrati, hvordan kan det så være, at man ikke – og det er ikke bare et spørgsmål om at stemme lovforslaget ned – benytter sig af det flertal, der eksisterer i det her Folketing bestående af Socialdemokratiet, SF, Det Radikale Venstre, Dansk Folkeparti og Enhedslisten, til at lave en universitetslov, som vil gennemføre lige netop disse ting?

Så jeg vil sige, at de hovedansvarlige for den her lov er ikke Venstre, ikke De Konservative, ikke Kristeligt Folkeparti. De hovedansvarlige for den her lov er Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Og netop derfor kan det heller ikke undre, at vi har den her diskussion om forskningsfriheden, for den indskrænkning af forskningsfriheden, der ligger i lovforslaget, tror jeg passer meget godt til den socialdemokratiske opfattelse af, hvordan verden burde være indrettet.

Det er ikke for at begynde en lang diskussion, men forskning kan faktisk godt for det umiddelbare øje synes unyttig i sådan en kortsigtet samfundsmæssig relevansbetragtning. Det er jo en del af hele forskningens pointe, at den netop ikke lader sig underlægge gængse nytte- eller ikkennyttekriterier.

Men det var såmænd ikke det, det var bare det der historiske synspunkt, som fru Lene Jensen gjorde sig til talsmand for, da hun sagde: »... den hypotetiske mulighed, at vi ikke er ufejlbarlige«. Det har Socialdemokratiet jo forladt, fordi det har jo også forladt det, som står i deres udmærkede debatoplæg: »Der bør være en dispensationsmulighed for at tage højde for, at et universitet ikke ønsker at være omfattet af den styreform, vi anbefaler. Der kommer ikke noget godt ud af at tvinge en styreform igennem, som ansatte og studerende på et universitet er imod.«